ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s.**, se sídlem Dostojevského rad 4, Bratislava, Slovenská republika, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph. D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2017, č. j. 34431-3/2017-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 7. 2018, č. j. 51 Af 34/2017 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2013, č. j. 82844-4/2013-520000-11, Celní úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) na základě žádosti provozovatele daňového skladu společnosti LIHO-Blanice, spol. s r. o., povolil, aby zajištění spotřební daně pro provozování daňového skladu evidenční číslo CZ0302004S001 bylo poskytnuto ručením prostřednictvím žalobkyně coby ručitelky, a to na základě záruční listiny ze dne 16. 12. 2013.

[2] Vzhledem k tomu, že správce daně shledal existenci daňových nedoplatků společnosti LIHO-Blanice, přistoupil k vydání výzvy k zaplacení nedoplatků na spotřební dani a jejího příslušenství v náhradní lhůtě ze dne 12. 4. 2016, č. j. 27663-2/2016-520000-3. Jelikož společnost LIHO-Blanice v náhradní lhůtě splatnosti nedoplatky neuhradila (byl vůči ní prohlášen konkurs), vyzval správce daně žalobkyni rozhodnutím ze dne 17. 5. 2016, č. j. 27663-7/2016-520000-32.3, ke splnění ručitelské povinnosti; uvedená výzva se vztahovala mimo jiné na částku 14.808.885 Kč vyměřenou původnímu dlužníkovi platebním výměrem

ze dne 6. 4. 2016. Žalovaný citovanou výzvu k odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 5. 1. 2017, č. j. 447/2017-900000-302, ponechal v rozhodném rozsahu beze změny.

[3] Žalobkyně za společnost LIHO-Blanice uhradila dlužnou částku na spotřební dani ve výši 14.808.885 Kč dne 3. 3. 2017. Jelikož byl nedoplatek splatný již dne 5. 4. 2016, vydal správce daně platební výměr na úrok z prodlení ze dne 15. 3. 2017, č. j. 24525/2017-520000-11, a to na částku 1.852.633 Kč. Žalovaný tento platební výměr změnil k odvolání společnosti LIHO-Blanice rozhodnutím ze dne 27. 6. 2017, č. j. 26140-2/2017-900000-302, v otázce data splatnosti daně z 6. 4. 2016 na 5. 4. 2016 a v souvislosti s tím zvýšil vyměřený úrok z prodlení na částku 1.858.333 Kč.

[4] Jelikož společnost LIHO-Blanice úrok z prodlení ve stanovené lhůtě neuhradila, vydal správce daně žalobkyni výzvu ke splnění ručitelské povinnosti ze dne 12. 4. 2017, č. j. 34378/2017/520000-11. K odvolání žalobkyně proti této výzvě žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutí změnil datum splatnosti daně z 6. 4. 2016 na 5. 4. 2016 a zvýšil vyměřený úrok z prodlení na částku 1.858.333 Kč.

[5] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Žalobkyně namítala, že v době od podání odvolání proti výzvě ze dne 17. 5. 2016 byl dotčený nedoplatek v rozporu se zákonem úročen a platební výměr na úrok z prodlení ze dne 15. 3. 2017 na částku 1.852.633 Kč byl proto vydán neoprávněně. Žalobkyně zde odkazovala na § 171 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, podle kterého má odvolání proti ručitelské výzvě odkladný účinek, a na § 172 odst. 4 daňového řádu, podle kterého ručiteli, který je v prodlení s úhradou nedoplatku, nevzniká k tomuto nedoplatku samostatný úrok z prodlení. Své závěry podpořila i odkazem na komentář k daňovému řádu (Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer. Praha. 2011).

[6] Krajský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud konstatoval, že z úpravy v zákoně č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a daňovém řádu vyplývá, že v případě prodlení přirůstají daňovému subjektu k jeho daňové povinnosti úroky, které daňový řád výslovně považuje za příslušenství daně. Společnost LIHO-Blanice spotřební daň splatnou ke dni 5. 4. 2016 neuhradila. Od 12. 4. 2016 proto k daňovému dluhy počal přirůstat též úrok z prodlení, který se coby příslušenství daně stal součástí ručitelské povinnosti.

[7] Poukaz žalobkyně na komentář k daňovému řádu, dle něhož na ručitele nedopadají zákonné důsledky prodlení daňového subjektu, je podle krajského soudu nepřípadný, jelikož smyslem § 172 odst. 4 daňového řádu je zamezit vzniku samostatného úroku z prodlení v případě prodlení ručitele (tedy faktickému zdvojení těchto úroků), a nikoli apriorní vyloučení povinnosti ručitele uhradit za hlavního dlužníka daň včetně jejího příslušenství. Citovaný komentář se týká pouze obecné úpravy obsažené v daňovém řádu a nereflektuje speciální úpravu zákona o spotřebních daních, které uvedenou povinnost pro ručitele výslovně zakotvuje. Nadto ani sami autoři komentáře uvedenou tezi nikterak blíže nezdůvodňují.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, dle které žalobkyně neměla mít povinnost hradit úrok z prodlení za dobu probíhajícího řízení o jejím odvolání proti výzvě správce daně vydané dne 17. 5. 2016 (tj. v období od 14. 6. 2016 do 9. 1. 2017), a to z důvodu odkladného účinku tohoto odvolání.

[9] Odkladný účinek odvolání podle § 171 odst. 4 daňového řádu znamená pouze odklad vykonatelnosti rozhodnutí napadeného odvoláním. Jiný následek než právě odklad vykonatelnosti

napadeného rozhodnutí přitom daňový řád s odkladným účinkem odvolání nespojuje. Tato skutečnost podle krajského soudu vyplývá také z úpravy institutů povolení či nařízení obnovy řízení a nařízení přezkumného řízení, jimž daňový řád taktéž přiznává odkladný účinek vůči původnímu rozhodnutí, avšak § 120 odst. 3 a § 123 odst. 4 daňového řádu v jejich případě shodně stanoví, že po dobu trvání odkladného účinku úroky, které jsou příslušenstvím daně, nevznikají. Právě tato výslovná distinkce napovídá tomu, že v případě odkladného účinku odvolání nebylo úmyslem zákonodárce zamezit dalšímu narůstání úroků z prodlení tak, jak to činí v případě obnovy řízení a přezkumného řízení představujících na rozdíl od odvolání mimořádný opravný prostředek, resp. dozorčí prostředek.

[10] Krajský soud nakonec odkázal také na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2006, sp. zn. Cpjn 202/2005, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1450/2008, podle kterých úroky z prodlení přestanou k hlavnímu dluhu definitivně přirůstat až v momentě, kdy tento dluh zanikl splněním, přičemž na tom nic nemění ani probíhající řízení o žalobě. Žalobkyni proto vznikla povinnost hradit úroky z prodlení také za dobu řízení o odvolání proti výzvě správce daně vydané dne 17. 5. 2016.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[12] Namítá, že ručitelský závazek je vždy aktivován výzvou, kterou správce daně podle § 171 odst. 1 daňového řádu sdělí ručiteli stanovenou daň, za kterou ručí, a vyzve jej k úhradě nedoplatku ve stanovené lhůtě. Doručení výzvy má pro ručitele zásadní význam – získává procesní postavení daňového subjektu včetně oprávnění ke zproštění povinnosti mlčenlivosti o informacích podléhajících této povinnosti (§ 172 odst. 1 daňového řádu), oprávnění nahlížet do spisu ohledně nedoplatku, za který ručí (§ 172 odst. 2 daňového řádu), či možnost požádat o povolení posečkání (§ 172 odst. 3 daňového řádu).

[13] Na rozdíl od obecné úpravy daňového řádu, podle které odvolání nemá odkladný účinek (§ 109 odst. 5 daňového řádu), včasné odvolání ručitele proti výzvě ke splnění ručitelského závazku odkladný účinek má (§ 171 odst. 4 daňového řádu).

[14] Podle § 172 odst. 4 daňového řádu ručiteli, který je v prodlení s úhradou nedoplatku, ke které byl vyzván, nevzniká k tomuto nedoplatku samostatný úrok z prodlení. Argumentem *a maiori ad minus* pak platí, že pokud ručiteli nevzniká úrok z prodlení ani v souvislosti s prodlením se splněním jeho vlastní povinnosti, tím spíše mu nevzniká úrok z prodlení v souvislosti s prodlením se splněním povinnosti daňového subjektu v době, kdy správce daně již vyzval k plnění ručitele (tj. poté, co daňový subjekt nedoplatek neuhradil ani k dodatečné výzvě správce daně, resp. proti němu bylo zahájeno insolvenční řízení a je zřejmé, že neuhradí), avšak ručiteli ještě povinnost plnit nevznikla, protože proti výzvě podal odvolání, které má ze zákona odkladný účinek. Tento výklad odpovídá podle důvodové zprávy záměru zákonodárce a ke stejnému závěru dospěla také komentářová literatura (BAXA, J.: Komentář k § 172 daňového řádu. In: BAXA, J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L., LAVICKÝ, P., SCHILLEROVÁ, A., ŠIMEK, K., ŽIŠKOVÁ, M. Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer. Praha. 2011).

[15] Vyměřením úroku z prodlení a jeho uplatněním vůči stěžovatelce výzvou ze dne 12. 4. 2017 správce daně fakticky penalizoval stěžovatelku za to, že využila prostředků procesní obrany, které jí daňový řád nabízí, a podala odvolání proti výzvě ze dne 17. 5. 2016. Výklad,

podle kterého vzniká úrok z prodlení i za dobu, kdy výzva ke splnění ručitelské povinnosti ještě nenabyla právní moci, a existence ručitelské povinnosti tedy nebyla postavena najisto, je proto nesprávný.

[16] Stěžovatelka také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že komentář nereflektuje speciální úpravu ručení v zákoně o spotřebních daních. Zákon o spotřebních daních se ručení věnuje toliko v § 21 a § 21a, ve kterých upravuje vznik ručení na základě záruční listiny a rozhodnutí správce daně o povolení ručitele. Procesní úprava týkající se ručení obsažená v § 171 a § 172 daňového řádu však žádným speciálním ustanovením zákona o spotřebních daních nahrazena není. Tato ustanovení daňového řádu se tedy plně použijí i na ručení za spotřební daň. To je ostatně patrné i ze všech výzev ke splnění ručitelské povinnosti vydaných správcem daně vůči stěžovatelce, které na § 171 a § 172 daňového řádu odkazují.

[17] Krajský soud se snaží svým přístupem maximalizovat pozici správce daně coby věřitele, přičemž ale zcela ignoruje princip, podle kterého by v pochybnostech měl dostat přednost výklad, který naopak svědčí daňovému subjektu, resp. zde ručiteli, který vstoupil do jeho procesního postavení.

[18] Nedostatečně se krajský soud vypořádal též s logicky navazující námitkou, že v případě přijetí závěru o vzniku úroků z prodlení za dobu před nabytím právní moci výzvy ke splnění ručitelského závazku, by bylo v zájmu správce daně co nejvíce prodlužovat řízení o odvolání proti této výzvě, přičemž ručitel nad délkou trvání tohoto řízení, a tedy ani nad konečnou výší nedoplatku nemá přímou kontrolu.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že obecně platí, že prostřednictvím odkladného účinku odvolání se odkládá vykonatelnost daného rozhodnutí, jakož případně některé další jeho účinky (např. přechod vlastnického práva v případě statusového rozhodnutí o propadnutí věci). V posuzovaném případě odvolání proti výzvě ke splnění ručitelského závazku však odkladný účinek tohoto odvolání představuje toliko ve vztahu k tomuto rozhodnutí odklad vykonatelnosti v tom smyslu, že po dobu jeho trvání nemůže být nedoplatek vůči ručiteli vymáhán exekucí.

[20] Z § 171 odst. 4 a § 172 odst. 4 daňového řádu nelze nijak dovodit, že by v důsledku odkladného účinku odvolání proti výzvě ručiteli docházelo k přetržení/pozastavení úročení ve vztahu k prodlení zapříčiněného tím, že v odděleném primárním řízení hlavní dlužník neuhradil splatnou daň ve lhůtě splatnosti. Ručitel je chráněn tím, že jemu samotnému nevzniká úrok z prodlení, je-li on sám v prodlení s úhradou nedoplatku, a po dobu trvání odkladného účinku dále tím, že vůči němu nelze vést daňovou exekuci. Žalovaný se také ztotožňuje se závěry krajského soudu k rozdílnosti úpravy § 172 odst. 4 daňového řádu oproti ustanovením zamezujícím vzniku úroku v případě obnovy řízení a přezkumného řízení.

[21] Podle žalovaného není pravdou, že by byl ručitel úročením penalizován za to, že využil opravného prostředku. Naopak stejně jako v případě jakéhokoliv dlužníka roste jeho původní dluh po dobu probíhajícího řízení týkajícího se jeho povinnosti plnit (zde o příslušenství daně) a existuje zároveň riziko, že nebude v řízení úspěšný. Z rozsudku krajského soudu podle žalovaného nevyplývá, že by ručitel měl zaplatit (jako východisko před úrokem z prodlení) a neuplatňovat procesní obranu, jak uvádí žalobce. Ručitel obecně má možnost ovlivnit délku prodlení a tím výši úroku z prodlení tím, že splní svoji povinnost a nedoplatek na dani za daňový subjekt uhradí, čímž zamezí dalšímu navyšování úroku z prodlení na dlužné dani. Vedle splnění

ručitelského závazku samozřejmě ručiteli nic nebrání napadnout výzvu správce daně podle § 171 odst. 1 daňového řádu opravným prostředkem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Předmětem kasační stížnosti byla otázka, zda je třeba § 172 odst. 4 daňového řádu vykládat takovým způsobem, že brání vzniku úroku z prodlení z nedoplatku, k jehož úhradě by ručitel mohl být vyzván. Případně zda lze takové účinky spojovat s odvoláním proti výzvě ručitele k úhradě nedoplatku podle § 171 odst. 4 daňového řádu.

[25] Podle § 171 odst. 4 daňového řádu platí, že [p]*roti výzvě ručiteli se může ručitel odvolat; včas podané odvolání má odkladný účinek.*

[26] Podle § 172 odst. 4 daňového řádu, [r]*učiteli, který je v prodlení s úhradou nedoplatku, ke které byl vyzván, nevzniká k tomuto nedoplatku samostatný úrok z prodlení; to platí i pro úrok z posečkané částky v případě, že je ručiteli povoleno posečkání.*

[27] Ve vztahu k § 172 odst. 4 daňového řádu Nejvyšší správní soud konstatuje, že již z gramatického výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že nebrání vzniku úroku z prodlení z nedoplatku za dobu po vydání výzvy ručiteli k úhradě tohoto nedoplatku podle § 171 odst. 1 daňového řádu.

[28] Citované ustanovení v první řadě hovoří o prodlení ručitele, které nastává až poté, co ručitel ve lhůtě stanovené ve výzvě podle § 171 odst. 1 daňového řádu nedoplatek neuhradí. V ustanovení je dále uvedeno, že k takovému nedoplatku nevzniká *samostatný* úrok z prodlení. Výslovně je zde tedy vyloučen pouze vznik samostatného úroku z nedoplatku způsobeného prodlením ručitele, nikoliv však vznik úroku způsobeného prodlením dlužníka.

[29] V této souvislosti je třeba odmítnout námitku stěžovatelky, která s odkazem na argument *a maiori ad minus* dovozuje, že pokud podle § 172 odst. 4 daňového řádu ručiteli nevzniká úrok z prodlení ani v souvislosti s prodlením se splněním jeho vlastní povinnosti, tím spíše mu nevzniká povinnost uhradit z titulu ručení úrok z prodlení vzniklý v souvislosti s prodlením se splněním povinnosti původního dlužníka v době, kdy správce daně již vyzval ručitele k plnění.

[30] Vyloučení vzniku samostatného úroku vůči ručiteli v § 172 odst. 4 daňového řádu předchází dvojímu úročení zajištěného nedoplatku. Ačkoliv ručitel může být vyzván i k uhrazení úroku z prodlení, pokud jej neuhradí dlužník, vůči zajištěné dani a jejímu příslušenství má ručitel proti dlužníkovi regresní nárok. Takové právo by však ručitel neměl v případě samostatného úroku, který by mu vznikal v důsledku neuhrazení nedoplatku po vydání výzvy podle § 171 odst. 1 daňového řádu. Ustanovení § 172 odst. 4 daňového řádu tedy chrání ručitele proti povinnosti zaplatit úrok z prodlení dvakrát v případě vlastního prodlení, ale nebrání vzniku úroku z prodlení dlužníka.

[31] Odlišný výklad nelze dovodit ani z důvodové zprávy k § 172 odst. 4 daňového řádu, jak namítá stěžovatelka. Důvodová zpráva (srov. sněmovní tisk 685/0, volební období 2006 - 2010, digitální repozitář na www.psp.cz) uvádí: „*Po dobu posečkání se vůči ručiteli neuplatní úrok z posečkané částky tak, jako se ve smyslu odstavce 4 vůči ručiteli neuplatní obecný úrok z prodlení v momentě, kdy posečkáno není. Ručitel je tak k zaplacení dlužné částky motivován pouze hrozbou případné exekuce a náklady s tím spojenými. Jinak je mu v tomto ohledu přiznáno příznivější postavení než daňovému subjektu (dlužníkovi), jemuž je nedoplatek nadále úročen. Je tak zohledněna i skutečnost, že odvolání ručitele vůči výzvě má odkladný účinek.*“ Důvodová zpráva vychází tedy z toho, že ručiteli samostatný úrok z nedoplatku nevzniká, což staví ručitele do příznivějšího postavení, než dlužníka, kterému je nedoplatek nadále úročen. Tato výhoda je ovšem pouze relativní v případě, kdy (jako v projednávané věci) na základě zvláštní zákonné úpravy ručitel odpovídá i za úhradu příslušenství daně, tj. včetně úroku z prodlení, který daňovému dlužníkovi po dobu od vydání ručitelské výzvy do skutečné úhrady daňového nedoplatku ručitelem vznikne.

[32] Co se týče citovaného komentáře k § 172 odst. 4 daňového řádu, Nejvyšší správní soud nepovažuje jeho vyznění ve prospěch argumentace předestřené stěžovatelem za jednoznačné. V komentáři je sice uvedeno, že „[p]*rodlení daňového subjektu a jeho zákonné následky na ručitele nedopadají*,“ nicméně toto blíže nerozvedené konstatování se zřejmě týká obecně případu pouhého ručení za daň. Netýká se tedy projednávané věci, v níž jde o ručení podle § 21 odst. 2 resp. § 21a zákona o spotřebních daních, kdy ručitel ručí i za úhradu příslušenství spotřební daně, tj. za úhradu úroku z prodlení, který vznikal původnímu dlužníku až do okamžiku úhrady daně. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že odlišný výklad komentovaného ustanovení by vyžadoval patřičné odůvodnění, které však komentář neobsahuje. Komentář ostatně hovoří pouze o prodlení ručitele s úhradou vlastního nedoplatku.

[33] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou ani námitku, že vzniku úroku z prodlení z nedoplatku zamezuje odkladný účinek odvolání podle § 171 odst. 4 daňového řádu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu i žalovaného, že odkladný účinek odvolání proti výzvě ručitele k úhradě nedoplatku má za následek pouze to, že na nedoplatek nelze vést proti ručiteli exekuci. To vyplývá i z důvodové zprávy k § 172 odst. 4 daňového řádu, jak již bylo uvedeno výše. Vhodný je v této souvislosti poukaz krajského soudu na § 120 odst. 3 a 123 odst. 4 daňového řádu, které oproti § 171 odst. 4 daňového řádu výslovně stanoví, že po dobu trvání odkladného účinku nařízení obnovy řízení nebo přezkoumání rozhodnutí nevznikají úroky, které jsou příslušenstvím daně. Tento závěr potvrzuje také judikatura Nejvyššího soudu, na kterou v napadeném rozsudku odkázal krajský soud.

[34] Stěžovatelka dále namítá, že vznik úroku z prodlení v době po podání odvolání proti ručitelské výzvě fakticky penalizuje ručitele za využití prostředků procesní obrany. Zde je nutné zdůraznit, že pokud ručitel ručení přijímá, činí tak s vědomím rizik, které z toho pro něj vyplývají. Účelem institutu ručení je primárně ochrana věřitele, přičemž nevýhodné postavení ručitele, které nastává při aktivaci jeho závazku, je kompenzováno jeho regresním nárokem vůči dlužníkovi. V případě komerčního ručení, jako v projednávané věci, zpravidla ručitel za ručení inkasuje též příslušnou úhradu za vystavení záruční listiny. Ručení za spotřební daň je dále omezeno výší částky uvedené v záruční listině (§ 21 odst. 2, resp. § 21a odst. 5 zákona o spotřebních daních). Ručitel má možnost také nedoplatek na výzvu zaplatit a zároveň podat odvolání, jak uvádí ve svém vyjádření žalovaný, čímž zabrání dalšímu narůstání úroků z prodlení, a v případě úspěchu v odvolacím řízení mu zaplacená částka bude vrácena.

[35] K námitce, že v zájmu žalovaného by v případě úročení nedoplatku po dobu odvolacího řízení bylo prodlužovat odvolací řízení, je třeba konstatovat, že stěžovatelka existenci průtahů, které by k takovému závěru mohly vést, nenamítala. Na tuto skutečnost poukázal také krajský soud a jeho odkaz na rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2015, č. j. 8 Afs 63/2014 - 68, je v této souvislosti zcela na místě.

[36] V posuzovaném případě nakonec nelze vycházet ze zásady *in dubio pro mitius*, jelikož užité výkladové metody nevedou k závěru, že připadá v úvahu více rovnocenně přesvědčivých výkladů řešené právní otázky, z nichž jeden by byl pro stěžovatelku příznivější.

[37] Je tedy třeba uzavřít, že § 172 odst. 4 daňového řádu nebrání vzniku úroku z prodlení ze zajištěného nedoplatku daně, k jehož úhradě může být ručitel v rámci svého ručitelského závazku vyzván. Ručení ve vztahu k úroku z prodlení není vyloučeno ani odkladným účinkem odvolání proti výzvě ručitele k úhradě nedoplatku podle § 171 odst. 4 daňového řádu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[38] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[39] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu